

NOCHE SANTA

Noche de divinos silencios, de esquilonos de plata de los cielos.

Noche de pocas palabras, de notas de arpa, de vibraciones de laúd.

Cantan los ángeles el GLORIA con voces de oro; villancicos, los niños, temblantes de expectación y gozo.

Y el Niño-Dios, que no sabe de llores, amanece al mundo con su mejor sonrisa. Sonríe, en el Bethlehem lejano, en la cuna de cada pesebre, en el calor de cada hogar y en el más recoleto rincón de los corazones.

Y así como los pueblos tiemblan y se oscurecen los cielos a las iras del Señor, y las nubes vomitan azufre y fuego, y los ángeles blanden sus espadas llameantes, en las horas de Su justa cólera, y corceles apocalípticos cruzan los ámbitos del orbe, así como Babel se hunde y Sión es arrasada, Sodoma destruida y el templo santo barrido de mercaderes sacrilegos, cuando el Buen Dios sonríe y su sonrisa se posa, blanca paloma del Santo Espíritu, sobre la primera sonrisa del Niño-Dios, un amplio iris, divino vitral, une en transparencias cielo y tierra, tañen los bronces de los campaniles altos, los sonos del color más bello, junto a las notas del laúd de los ángeles, del dulcemele de los querubines.

Caracolas, ocarinas, cítaras y cimbaillos, batir de alas....

Llueven glorias y aleluyas sobre la tierra sedienta de amores, de perdón y misericordia, de paz cierta, de verdad.

Y en las cumbres y en el llano, en el desierto y en la aldea, en la calle y en los templos, susurra quebradizo el viento, los ecos del más bello canto azul, que recogiera la tierra, y tiembla el aire, gime; prima y bordón del gran violín de los cielos.

En la noche blanca, en la noche santa, Jesús sonríe desde su lecho de paja; su sonrisa trasciende al Universo todo.

Las estrellitas reparten chispas brillantes, y el cometa, que apareció en Oriente recorre una órbita de redención y esperanza, dejando una huella bordada de zafiros y diamantes.

Noche Santa, alba, luz, sólo luz blanca.

Cristo viene al mundo a ofrecer su magna caridad de Dios, su sangre divina y humana. Y sonríe; sonríe a la Virgen-Madre, sonríe a José, sonríe a pastores y a reyes, a Judas y a San Juanes, a su aceptada agonía, al oprobio, a la cruz, que le espera en su calvario.

Y es tan amplia su sonrisa, tan perfumados sus labios, tan generosas sus pequeñas manos, que a su gesto nos olvidamos todos que ya, en aquel día aceptó pasión y muerte.

¡Navidad! ¡Gozo y cánticos!
¡Jesús ha nacido! ¡GLORIA! De «glorias» se llenan los ámbitos.

¡Laúdes, arpas... ALELUYA!
Y esos sonos repercuten en las hojuelas de oro, que cada corazón, en su misterio, guarda, en las celdillas del bien esculpadas en las almas; y el mensaje celestial llena y cubre las inmensidades y las simas profundas de cada vida y en lo que es vida latente, promesa o germen.

Y madre Tierra como gigante campana tiembla y se estremece, y da su nota más pura, en la noche más santa, en la noche más blanca del año.

¡Jesús ha nacido!
¡¡GLORIA!!

L. D'ANDRAITX

Seria realment meravellós poder reunir en un poema únic tot allò que el Nadal ha despartat entre els poetes i amb les llengües de tot el món. Seria realment meravellós poder reunir d'aquesta Nit, i en una sola tonada, aquest arpeggi de cançons que, da llarg a llarg de la terra, tots els llavis van proferint al deix popular de les coses que vibren a l'ànima.

I, com a lligam d'unió, tal i com l'arquitectura defineix la clau de la clàssica volta, fonde aquest llarg rosari que seria la melòdia de la paraula i la càntiga de la veu, amb l'accent viril que el Nadal posa en el cor creient, del creient rústec i senzill que no precisa per entendre aquest miracle, ni de la càntiga harmoniosa de la veu, ni de la melòdia vibrant de la paraula.

Que el Nadal, amics, és tant senzill d'entendre com difícil d'explicar.

Per ajudar, doncs, a comprendre la maravel·la d'aquesta Nit, donem lleuger repàs a ço que d'ell digueren els poetes:

Casas i Amigó, ens dona amb suau estrofa la justa mesura de les coses senzilles que s'enfilen al cor, com l'eura enfila la tanca de l'horta humanitzant els cairalls de les pedres.

Quants cors a la vida no són com la tanca de l'horta que es drecen tivats com llança plantada on penjar-hi, voleiant, les banderoles d'espí amb què es marquen al món tots els drets de conquesta.

¿Qué sería el nostre cor a la vida, si cada any no li arribés la moixaina del Nadal? ¿Qué sería del nostre cor, si l'eura d'aquesta nit no li tapés amb el tou de la veritat els sacsons cantelluts de les esclatxes? Però, ah! Tots els homes aquesta nit escolten la non-non i amb Casas i Amigó el poble resa:

Non non, la non non
perleta del Pare
reiet de la Mare
del Cel i del món....

MISSATGE

mentre el breçol del eor va repicant la cançó que als llavis penja.

Camina la Virgen pura,
camina para Belén
con un Niño entre
los brazos
que es un gozo de lo ver.

En el medio del camino
pidió el Niño de beber.

—No pidas agua mi niño,

no pidas agua, mi bien,
que los ríos corren turbios
y los arroyos también,
y las fuentes manan sangre
que no se pueden beber....

Ací, el poeta anònim de «La fe en el ciego» dona a la Verge el do del miracle que, camí de Betlem, ja porta-va a l'entranya. El cec obrí els ulls i vegé la llum. ¿Qui no l'hauria vista passant-li tant aprop?

Però la llum del cec no fou la llum vulgar que al món se'ns dona cada dia. Nadal té llum pròpia. Nadal té el seu estel. Qui mira el sol fit a fit ha de cloure les parpelles. I com sigui que, davant de la veritat, les parpelles no es clouen mai, per aixó Nadal volgué nèixer sota el signe d'una estrella.

A Josep M^a. de Sagarra corresponia interpretar la gran cançó:

Què li darem
a n'el noi de la Mare,
què li darem
que li'n sàpiga bo?...

Però mentre el Noi demana amor, el món segueix tivat, afilant les urpes d'odi. Aquest món nostre, trist i desolat, que Déu perfilà rodó perquè d'un confi a l'altre no hi hagués més que una sardana. Tot, menys aquest món d'inconeguts, un a l'altre fent vergonya

Què li darem
a n'el noi de la Mare,
què li darem
que li'n sàpiga bo?...

Com pesa avui sobre l'espatlla aquesta cançó, malgrat el nostre tosc gipó d'una pell feta samarra. Amb la carn emussada, com feta a posta per a no comprendre les tendreses de Betlem, oberta i trossejada pel flagell d'un desvari que a l'ànima, foll, va repicant com el batall estripa la buidor de la campana.

Acarats de bell nou al poder màgic de les nades, Lope de Vega també de la paraule en fa cansó:

Reyes que venís por ellas
no busqueis estrellas ya,

porque donde el sol está
no tienen luz las estrellas

Heus ací la definició exacte de com al nèixer l'Infant havien d'aclucar-se totes les llums de la terra. Herodes degollà els infants precisament perquè un Infant li entenebria la reialesa. «Porque donde el Sol está no tienen luz las estrellas».

La poesia de Nadal és, sens dubte, la més copiosa. Cap altre fet al món ha tingut com aquest la virtut d'encendre's així la paraula.

Vegem ara, com al Déu ja nascut, un altre anònim de la llengua castellana li va cantant la seva glòria:

Gloria a Dios en las alturas
y en la tierra, al hombre, paz...

A Belén venid pastores
que ha nacido nuestro Rey...

Del portal por las grietas
ve a lo lejos una cruz;
por eso temblando llora
el pobre Niño Jesús.

Gronxada pels llavis infants, poesia com aquesta tothom l'haurà sentida. ¿Qui a les acaballes del dinar de Nadal no ha vist com el fill s'enfila a la cadira per volcar sobre la taula, entre el sucre dels turrons, uns quants glops de poesia?

Glòria a Déu van cantant aquests dies el nostres infants per entre mig d'una dent trencada en què, la paraula, com el vent, pel forat passa xiulant. Però els llavis s'obren amb un xiueig que frega el cor i sobre la taula parada amb estovalles de festa, l'ànima vessa de content i els nostres ulls s'humitegen perdonant a l'infant tota la seva murriera.

Per entendre tot el goig de l'Estable, no hi ha com sentar a taula un infant que, gesticulant amb tota mena d'estridència com el fil mou a batzegades el braç de les marionetes, ens reciti de memòria qualsevol estrofa d'aquesta gran lliçó que el Nadal va essent pels homes que, just avui, a la faixa, en lloc d'un roc hi duen un troç de molsa

¿Qui no recorda de Guerau de Liost, franca i gentil, tota l'ardor d'aquella seva tonada que ell titula «Nit de Nadal»? Bofill i Mates ha definit, com el qui més, l'externa arquitectura d'aquesta Nit guarnint-la, com és natural, dins el mar sentimental de les coses nostrades. D'aquesta nit en què com mai, les fúlgides estrelles tremolen de calfreds, com el nin tremolava sobre els brins de la palla. D'aquesta nit en què, curulla de neu la gran carena, és com una catedral que es bada en la serena. A mitja nit, les dotze batellades són dotze apostols drets que, se-

TURRÓN DE CALIDAD
CARLOS V y MERCEDES

SI UN BUEN COÑAC QUIERE GUSTAR

ABOLENGO

TIENE QUE COMPRAR

Galerías Carabela

INVITA A VISITAR EL

BELEN INFANTIL

CONSTRUIDO EN SU

Salón de Exposiciones

HORAS DE VISITA DE 6 A 9

ENTRADA LIBRE

PARA SUS REGALOS DE

NAVIDAD
AÑO NUEVO
REYES

VEA EL EXTENSO SURTIDO QUE EN PRECIOS
Y CALIDADES LES OFRECE

Galerías Carabela

SS. MM. LOS

REYES MAGOS

CONTESTARAN POR ESCRITO TODAS

LAS CARTAS QUE SEAN

DEPOSITADAS EN EL BUZÓN

INSTALADO EN

Galerías Carabela